

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 22 października 2024r.
w sprawie **Z.K. i A.K.**
oskarżonych z art. 286§1 k.k. i in.
skargi obrońcy wskazanych oskarżonych
na wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 3 kwietnia 2024r., sygn. akt III Ka 828/23,
częściowo uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Ropczycach
z dnia 11 lipca 2023r., sygn. akt II K 188/22,
na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonych Z.K.
i A.K. w częściach równych.

WB.

UZASADNIENIE

Skarga oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury.

W ocenie Sądu Odwoławczego zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżeni Z. i A. K. nie dopuścili się zarzuconych im czynów. Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie wskazał, że: „*dokonana przez sąd rejonowy ocena całościowej postawy procesowej M.K. jest nieprawidłowa, sprzeczna z art. 7 k.p.k., a przez to nie może zostać zaakceptowana*”. Sąd Okręgowy przyznał też (część 4.1 uzasadnienia wyroku), że w jego ocenie, gdyby dokonać rzetelnej oceny wyjaśnień M.K. z postępowania przygotowawczego to mogłyby one stanowić podstawę do uznania winy wskazanych wyżej oskarżonych.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

Brak natomiast stanowczego i rzetelnego uzasadnienia uchylenia wyroku również w części dotyczącej S. i P. T.. Wszak ich sytuacja procesowa nie jest

determinowana regułą *ne peius* i możliwe byłoby wydanie co do nich ewentualnego wyroku reformatoryjnego. W tej części uzasadnienie Sądu Odwoławczego w najmniejszym stopniu nie spełnia standardu ustawowego. W tym zakresie jednak od wyroku nie została złożona skarga.

W świetle powyższego skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

WB.

[ms]